

YOLCU

İnsan; bir yolcudan başka nedir ki? Ruhlar âleminden bugüne, bu günden ahrete...

Bizleri yoktan var eden yüce Rabbimiz. Kanunlarımızı koyduğu kader kitabımızda - hiçbir hammademiz yokken bizleri âlem-i ervahta (ruhlar âleminde) yarattığını ve tüm ruhları muhatap alarak; Kuran-ı Kerim A'raf Suresindeki beyana göre “Elestu bi rabbikum” hitabı ile “Bizleri yoktan var etmiş. Koyduğu kanunları arşta mahfuz kelim-ı kibarı peyder pey (azar azar) vahiy meleği Cebrail (a.s.) ile kulları arasından seçip peygamberlikle şereflendirdiği Hz. Muhammed Mustafa (sav) aracılığı ile biz insanların akıl sahibi olanlarının istek ve iradelerine göndermiştir.”

Böylece Cenab-ı Hak'tan gelen beyandan edindiğimiz bilgilere göre; sırası gelen ruha dünya üzerinde zahiri sebepler gerçekleşmek kaydı ile;

- Haydi, ait olduğun cesede git!

Emri verilerek ruhumuz ilk yolculuğuna başlamış oluyor. Arştan başlayan ilk yolculuk arza (dünya yüzündeki) anamızın rahminde olgunlaşan beden kafesine girmiş oluyor. O yüzdendir ki; **İnsan: Sema (gökyüzü) ile zeminden mütevellit bir varlıktır. Ruh semanın beden toprağın çocuğudur.**

Göklerden gelen ruh yeryüzündeki terkibi (karışımı) anasır-ı Erbaa (dört unsur) ile beden içinde bir ortaklık yaparak annemizin doğumu ile dünya sahnesine gelmiş olur.

Buradan da hareketle; **İnsan: Ruhla bedenden mütevellit bir varlıktır** da diyebiliriz.

Dünyadaki yolculuk zaman akışı içinde sürüp gider. Üzerine sayfalar dolusu yazılar yazmak mümkün iken tasavvuf erbablarının “Dünyada geldik pazara, bir kefen aldık döndük mezara” sözü ile dünya yolculuğumuzu çok kısa olduğunu anlarız.

Mukadderat inancımızla İnsan bu dünyada -kendine sır olan- alın yazısının (kaderinin) iz düşümünü takip eder diyebiliriz. Zira insan ömrü kendine sırdır. Bu fanide ne kadar hayat süreceğimizi bilemeyiz. Nerede yaşayacağımızı, rızığımızın nereden geleceğini bilemeyiz. İla ahir...

Bu fani dünya yolculuğu çocukluktan gençliğe, gençlikten de yaşlılığa hatta ruhun bedenle yaptığı ortaklığı bozup, adına ölüm dediğimiz çözülme ile biter. Dünya içindeki yolculuğumuzu hatta dünyaya gönderilişimizi merak ederde ararsak Rabbimizden “İnsanları ve cinleri sadece bana ibadet etsinler diye yarattım.” Beyanını öğrenmiş oluruz.

Dünyaya gelen bedende tekâmülü (gelişimi) sağlamak için ihtiyaçlarımızı gidermek lazım. Kanun koyucu (Rabbimiz) kendimizi başkasına muhtaç etmemek adına çalışıp kazanmayı kazandıklarımızla dünya içinde bir düzen kurmayı emreder.

Doğumla bir araya gelen anasır-ı Erbaa (ateş, hava, su ve toprak) zamanla kucaklaşıp kuvvetlenirken, hüviyet yaşımızın sona ermesi ile bu ortaklık yerini bozulmaya terk eder. Ateş aslına rücu edince bedende üşüme başlar. Su çekilince deride kırısmalar başlar. Sona yaklaşınca solunum sıklaşır ve hava bedeni terk edince beden ölüm acısını tatmış olur. Toprağın ete kemiğe bürünmüş halini de aslı olan (toprağa) mezara götürürler. Şairin dediği gibi “ **Paktan gelen paka, Hâkten gelen hâke**” gider. Böylece toprakta ten toprağını kendine çekmiş olur. Göklerin çocuğu

olan ruh ise ortaklık bozulunca geldiği pak semaya tekrar çıkar ve gider. Dikkat edersek Âlem-i Ervahtan bu güne, bu günden kıyamete kadar süren yolculuk hep devam eder gider. Ta ki ahiret denen ikinci dünyadaki son durak cennet veya cehenneme kadar.

Evet benim ailemden dedem Hacı Mevlüt Baba 29 Ekim 1994 de, amcam Abdulkadir Baba 21 Şubat 2007 de en son da amcam Hacı talip aba 14 Temmuz 2007 de bu dünyadan ayrılan yolcular oldular. Evvel gelen evvel gitti. Bizde kendimize sır olan ayrılışa doğru yolculuğumuza devam ediyoruz.

Tasavvuf edebi ve öğretileri doğrultusunda deriz ki; İnsanın hüviyet yaşının yanında birde ahlak ve olgunluk yaşı vardır. Bu yaş, Allah indinde ve kullar nezdinde makbul olan mutluluk zaman dilimleridir. Onları alt alta yazarda bir yekun oluşturursak hüviyet yılları içerisinde rakam olarak küçük buna mukabil muhteva olarak büyük olan yaşımız ortaya çıkmış olur. İşte “Ömrümün son iki yılında İmam Cafer-i Sadık’ı tanımasaydım, mahvolmuştum” diye söyleyen müçtehit imamımız bu sırrı anlayanlarla paylaşmıştır.

İnsan bir yolcudan başka nedir ki? Alem-i erwahtan bu güne bu günden ahrete....

Abdurbaki ÇINAR
03.09.2007